

1965
gegužis

5

de
f

EGLUTE

turinys

Motinos dienos pusryčiai	4
Pušelė	
Žvakės galiukas	7
A. Giedrius	
Kū-kū	11
Jonas Minelga	
Kaip Pupučiui beveik neišėjo	12
Linutė	
Baisioji popietė	14
Aloyzas Baronas	
Aušros Vartai	21
Stasė Vanagaitė-Petersonienė	
Mamytei	23
Danutė Lipčiūtė	
Truputi pagalvok	24
Kišio galvosūkis	25
Linksmiau	26
Mūsų kūryba	27
Pas skaitytojus	30
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

<i>Ses. M. Eucharista</i>	— psl. 1, 12, 32
<i>Aldona S.</i>	— 4, 5, 6
<i>P. Osmolskis</i>	— 7, 8, 11, 14, 15, 16, 18, 19, 26
<i>Ada Korsakaitė</i>	— 11
<i>Eglė Muliolienė</i>	— 23
<i>V. Abraitienė-Stančikaitė</i>	— 20

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

eglutė

vaikų laikraštėlis

5

gegužis

1965

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut 06260

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

ŠIO "EGLUTĖS" NUMERIO LEIDĖJAS

KUNIGAS VINCENTAS PUIDOKAS,
Westfieldo Lietuvių Šv. Kazimiero parapijos klebonas.

**"EGLUTĖ" ir jos skaitytojai širdingai sveikina kleboną,
švenčiant savo parapijos Auksinį Jubiliejų
ir dėkoja už lietuviško žodžio palaikymą mažųjų tarpe.**

MOTINOS DIENOS PUSRYČIAI

Pušelė

Ankstus gegužio rytas. Šiltutės saulės spinduliai biro žemėn ir vėsinosi rasos lašeliuose. Drungnas vėjelis, pasilenkęs prie krūmelių, švelniai glostė stagarėlius, besiden-giančius žalumu. Bitė zvimbdama ieškojo atviro žiedo, o jie dar tūnojo laukdami, kad įkaitusi saulė prisiglaustų, į jų spalvingas taureles įlietų pavasariškos ugnies, tada gėlės atvers savo grožį.

Kvepiančio ryto pažadinta, Žibutė nubudo ir girdi, kad virtuvėje subildėjo indai.

— Kas ten daužosi? — pakėlusi galvą klausėsi mergaitė. — Nejaugi Rainis įsisuko į indų spintą. Ko gero tas padauža dar mano tortą nuvers nuo lentynos.

Dvi dienas ir du vakarus Žibutė slėpdamasi nuo mamytės dirbo rūsyje, kad tik Motinos Dienos proga tortas būtų skanus ir stalas puošnus. Ji ir piršteliu nusidaužė kapodama riešutus. Ir didžiulė pūslė atsirado ant rankos, žemiau alkūnės, kai reikėjo iš karšto pečiaus ištraukti kvepiančius migdolinius rutulius. Oi, kaip sunku, kai reikia nuo mamytės slėptis. Kur eini, vis bijai, kad mamytė ant kulnų užlips, atspės kas kuriam kampe daroma. O čia tiek

reikalų ir nesekmių: tai popierinis maišelis subraška nakties tyloj, tai peilis nurieda ant grindų, o jau tie laiptai kad girgždėjo, kaip senos supynės. Kai riešutus spaudė, atrodė, kad griaustinis atbilda — visam name girdėti.

Tysodama lovoje, Žibutė mintyse perleido visas darbo bėdas, bet dabar tie vargai, kaip pienės pūkelis. Jie jau apgalėti ir tortas pūpso lentynoj, toks kvepiantis ir puošnus, kaip rožės žiedas.

Virtuvėje vėl subildėjo. Tikrai ne katinas. “Ar tik ne mamytė...” galvojo mergaitė. “Tada visi planai būtų suardyti. Kad tik ji neatsibustų, kad tik nepamatytų iki viskas nebus paruošta. Kai grįšim iš bažnyčios, paimsiu mamytę už rankos ir įsiveisiu, ot bus gražu!” Žibutei iš džiaugsmo net širdelė smarkiau ėmė plakti. Šoko iš lovos, užsimetė suknutę ir tekina į virtuvę.

Jos vyresnioji sesutė Giedrutė su tėveliu ^{aldona.62} sukinėjosi apie stalą. Nauja, rugiagėlėm siuvinėta staltiesė žydėjo ant stalo, o viduje tortas, toks mielas Žibutės akiai, taip kutena gomurį. Giedrutė dėliojo lėkštes, o tėvelis kažko ieškojo spintoje.

Staiga šokoladu kvepiąs dūmų kamuolys prasiveržė pro virtuvės duris.

— Kakavas išbėgo! — šūktelėjo tėvelis ir nubėgo į virtuvę. Atskubėjo ir mergaitės. Kakavo puodelis pūpsojo kaip rudų samanų kupstelis. Tik dugne dar telkšojo truputis, o balto pečiaus liemeniu vyniojosi rudos srovės ir jau

vingiavo per grindis. Keistai kvepiantys tirščiai spraksėjo ant karšto pečiaus, o kvapas sklaidėsi po visą namą. Visi trys ėmėsi valyti pečių, grindis ir prisvilusį puodą. Jau baigė valyti, bet mergaitės dar vis baiminosi, kad tik mamytė neateitų! Staiga apsisuko Žibutė ir sustingo. Tarpdury stovėjo mamytė.

— Maniau gal reikia ugniagesius pašaukti, — beveik virpanti nuo juoko prašneko taip nelauktai.

— Apsieisim ir be jų. Kranai pilni vandens, — juokavo tėvelis, valydamas rudas dėmes nuo baltos rankovės.

— Bet miegamieji pilni dūmų, — dar vis nenusileido mamytė, vis krutėjo nuo juoko. Žibutės visai neėmė juokas. Ji stovėjo kaip stulpas. Ji taip norėjo, kad mamytė nieko nežinotų, kas čia daroma, o tik iš bažnyčios grįžus sušvistų valgomasis kaip dangus. Dabar taip nelauktai viskas susigadins. Jos širdelėj jau pradėjo kilti pyktis ant mažojo broliuko ir sesytės. Kad ne tas jų kakavas, šitokios bėdos nebūtų buvę. Tie bambliukai...

Bet tėvelis visai nesijaudino. Nusivalęs kakavo dėmes, plačiai atvėrė valgomojo duris ir, paėmęs mamytę už parankės, pasakė:

— Ar ne graži šventė? Valgomasis karališkas. Staltiesė Giedrutės, tortas Žibutės, o kakavas mano.

Mamytė net šūktelėjo iš nustebimo.

— Ką tu sakai tėtė, Giedrutės ir Žibutės?

Valandėlę pasidžiaugusi, ji apkabino besišypsančias mergaites ir nuoširdžiai pabučiavo.

— Tėteli, ir tau ačiū už viską.

Mamytė glostančiu šypsniu dar vis gėrėjosi gražiu stalu, mergaitėm, tėvelio rūpestingumu. Paskutiniai dūmų kamuoliukai slinko pro atvirą langą ir nyko. Šventės džiaugsmas kuteno širdis ir švietė veiduose.

ŽVAKĖS GALIUKAS

A. Giedrius

Svirne ant lentynos mėtėsi žvakės galiukas. Kaip seniai jis ten pateko, nėra tikros žinios. Pats apie savo praeitį taip kalba.

— Aš buvau ilga ir stora, kaip ir visos mano draugės žvakės. Atsimenu, pirmiau, kai aš tik dar šiam pasauly pasirodžiau, mane drauge su kitomis žvakėmis įdėjo į mėlyną maišelį. Pasidarė tamsu, nejauku... Mes buvome keturios, ir sakė, kad mūsų visų yra lygiai svaras. Paskui mus dar į kažką sudėjo ir nuvežė, nė pati nežinojau kur. Tik pasijutome patekusios į šaltą vietą ir numanėm, kad čia buvo tamsu. Tai galėjo būti koks rūsys. Bet neilgai ir čia tebuvom: nė dvi dienos nepraslinko, štai atėjo kažikas į rūšį, paėmė mūsų kelis pundelius ir nusinešė kažikur. Naujoj vietoj buvo, rodos, geriau, kaip rūsy. Tikėjomės ir šviesos pamatysiančios, bet ne: maišelis, buvo, matyt, labai storas, šviesa negalėjo pro jį prasimušti.

Naujoj vietoj nebuvo nuobodu. Čia visada buvo du, trys žmonės, o dažnai ir daug čia jų praeidavo. Mes klausydavomės, ką jie šneka. O keistai jie šnekėdavo kartais! Kiti atėję visokių nepaprastų daiktų prašydavo. Aš dabar tų daiktų nė vardų gerai neatsimenu... muilo, pipirų, aliejaus, degtukų... Bet štai, be ko kita, vieną sykį išgirstu klausiant: "Ar yra žvakių?" Net krūptelėjau. "Kur nebus", tariau sau.

Aš nežinojau, kas man darėsi tąsyk. Lyg bangu buvo, lyg gerai. Juk aš nežinojau, kam manęs reikia.

Nespėjau apsimąstyti — štai kažikas prišoko prie mūsų ir praplėšė maišelį. Tuoju šviesu pasidarė. Pamačiau pirmiausiai storoką žmoguką, kuris klausė atėjusį žmogų: "Kiek reikia?" — "Vienos", atsakė tas. Ir tas storokas žmogiukas, ne mane — kitą žvakę ištraukė iš

maišelio ir padavė prašiusiam. "Ką jis su ja veiks?" tariau sau. Bet kas man galėjo pasakyti?...

Pradėjau dairytis. Šviesu buvo, gražu, ir žmonių daug prisirinkę. Bet nesuspėjau gerai nė apsidairyti — štai įėjo jaunas žmogelis, vaikas, liesas, ilgais plaukais ir šviesiomis akimis — visai ne toks, kaip kiti, kur čia buvo. Jis paprašė žvakių ir nusipirko tris, tas tris, kurių tarpe ir aš buvau. Atidavė mus su visu maišeliu.

Nemačiau to, kas paskui buvo, atmenu tik, kad tas žmogelis ilgai ilgai mus nešė, parnešęs padėjo ant lentynos, ant tos pačios, kur aš dabar esu. O čia jau ir viskas kitaip... visas gyvenimas kitoks... Žmonių daug mažiau tematau, kaip ten, iš kur mane pirkto. Ir ateina čia jie vis tie patys: toks senis, moteriškė, jauna mergaitė, vaikas ir tas pats žmogus, kur mane parsinešė. Iš visų jis man labiausiai šiuose namuose patinka, ir dažnai jį čia matau. Kasdien po kelias valandas jis čia išsėdi ir vis skaito ir rašo užsidaręs, tarytum nuo ko slepiasi. Vakara, kai esti tamsu, pasidega žvakė...

Ir ėmė deginti žvakes iš mūsų maišelio. Sudegino vieną mano draugę, paskui kitą pasiėmė, o aš vis dar likaus. Aš nežinojau, kas yra degti. Man malonu buvo žiūrėti į savo draugę, kai ji, balta šviesa nušvitusi, stovėjo prieš tą vaikina. Į visą svirną iš josėjo šviesa, net į mane vienas spindulėlis atsimušė, kaip aukso siūlas. Graži ji atrodė, ir aš jai pavydėjau. Pati norėjau taip nušvisti.

Po valandos pastebėjau, kad ji mažyn, mažyn eina. Aš nežinojau, kas tai yra, ir man rūpėjo, kad ji kada švietus nenustotų.

Visą vakarą iki vėlūstos nakties tas žmogus išsėdėjo, ir žvakės mažiau kaip pusė teliko. Kitą vakarą ją uždegė ir beveik visą sudegi-

no... tik mažas galelis teliko žvakidėje, kurį jis ištraukęs užmetė ant lentynos. Aš laukiau. Maniau, kad mane paims ir uždegs, bet paėmė antrąją mano draugę, uždegė ir įstatė į žvakidę. Paskui jau ir su ta taip buvo, kaip su ana.

Dabar tai jau aš gerai žinojau, kad po tos — mano eilė ateis. Laukiau, laukiau, du vakarai praėjo, o ta dar vis tebestovėjo žvakidėje, per pusę sumažėjus. Ir tas žmogus dabar mažiau tevakarojo. Trečiąją vakarą visai nebuvo jo namie. Ketvirtąją tik antroji mano draugė ligi paties galelio pridegė. Bet tą vakarą jau manęs nepadegė. Buvo vėlu.

Kitą vakarą aš nušvitau, mane padegė. O kaip man buvo gerai žibėti, šviesti tiesiai į veidą tam vaikinui! Ir ne tik į jį, bet į visą svirną aš leidau šviesą, ir visi daiktai tokie nepaprasti atrodė. O kur mano šviesa nesiekė, ten niūksojo tamsūs šešėliai. Tie šešėliai kartais judėjo. Palenksiu aš savo galvą į šalį, panorėsiu pamatyti, kas už tų šešėlių, — jie vėl į kitą pusę slenka. Aš vėl atgal kreipiuos — jie vėl į kitą pusę. Ir taip vis šokinėja. O man įdomu, ir aš vis kraipaus, jie vis slankioja, šokinėja.

Bet už viską man buvo linksmiau žiūrėti į tą rašantį žmogų, į jo ranką, į plunksną, kuri skubiai bėgiojo popierium, į jo veidą, į tamsius plaukus ir akis.

Taip džiaugiaus, džiaugiaus, kol, pagaliau, visai sumažėjau, sumenkėjau, kol manęs tik galiukas teliko. Liepsna mano tokia pat tebebuvo, tik aš visa sutrumpėjau. O kai pridegiau ligi žvakidės, ir liepsna atsimainė, pasiplėtė. Tuomet jis naują žvakę pasidegė, o mane užpūtė, ir išėmęs iš žvakidės, įmetė štai ant lentynos į dėžę, o toje dėžėje ir dabar tebesu. Kaip ilgai čia būsiu, ką toliau veiksiu — nežinau. Tik dabar jau man nebe taip yra, kaip pirma. Maža, menka esu, niekam nebetikusi. Gal čia ir sprūdosiu visada patamsy. O taip ilgu, ilgu!... Kad dar nors kartą gaučiau sužibėti, nors vieną menką valandėlę pašviesti!...

“Ci, ci,” sucypė siena bėgdama pelė.

Žvakės galiukas klausosi. Negirdėtas balsas.

Šmir, šmir — atšmirena mažasis žvėrelis ir bakstelėjo snukučiu į žvakės galiuką.

— Kas tu tokia! — paklausė žvakės galiukas.

— Aš? — nusistebėjo pelė. — Argi tu manęs nepažįsti?

— Ne, nepažįstu, — atsakė žvakigalis.

— Tai tuojau pažinsi, — tarė pelė ir vėl bakstelėjo.

— Nesistumdyk, — prašėsi tas. — Papasakok verčiau ką nors. Baisiai jau čia nusibodo, toje dėžėje.

— Ką aš tau papasakosiu, — tarė pelė, — kad aš labai noriu būti.

— O kas tai yra būti? — paklausė žvakės galiukas.

— Tuoju žinosi, — tarė pelė ir grūžtelėjo jo.

Tas visas sudrebėjo, net pasirito į šalį.

— Nedraskyk manęs! — sušuko jis. — Man ir taip čia nepatogu. Papasakok verčiau ką nors.

— Nieko gero nėra, — tarė pelė. — Visą vakarą alkana bėgioju, niekur nei taukų, nei grūdų. Anąsyk čia, ant šios pačios lentynos, dar žvakių buvo keli galiukai, dabar jau ir jų nebėra — suėdėme. Netyčia tave čia užėjau. Gal nenumirsiu iš bado.

Žvakės galiukas nesuprato jos gerai, bet tik jautė, manyte numanė iš jos žodžių, kad ji gali jį visai sunaikinti, nesusvitusį daugiau balta liepsnele, nepamačiusį daugiau to vaikino veido, akių, nepažaidusį su tamsiaisiais šešėliais. Baugu jam pasidarė, o ano puikaus vakaro atsiminimas, kada jis, dar žvakė būdamas, visam svirne švietė, tik sunkų liūdėsi kėlė, ir buvo jam ilgu ilgu, neapsakomai ilgu.

Ta beširdė pelė vėl grūžtelėjo. Prašėsi žvakės galiukas, bet veltui. Pelė buvo labai alkana, ir tik svirno durų girgžtelėjimas ją tenuvijo.

Į svirną įėjo tas šviesiomis akimis vaikiną, užsidegė žvakę ir ėmė rašyti. Kažiką jis rašė, tik buvo matyti, kad svarbus yra tas dalykas, apie ką rašė. Jo veidas tuo metu buvo gyvybės pilnas, akys didelę viltį reiškė.

Ilgai jis rašė, taip ilgai, kol sudegė visa žvakė ir užgeso. Tuomet pakilo, pasigriebė degtukus, užsižibino ir priėjo prie lentynos. Pagraibė, pagraibė, atrado tą žvakigalį ir užsidegė, paskui pasistatė ant žvakidės krašto. Tuoju jis ir vėl sėdosi rašyti ir labai skubinosi. Beveik nesumatomai bėgiojo popierium plunksna, ir visas jis atrodė lyg paskendęs savo mintyse.

Žvakigaliui buvo labai įdomu; jis visa savo liepsnele žiūrėjo į to žmogaus veidą ir akis, kol tik visas pasibaigė ir šiltu garu išsisklaidė po svirną.

Nė pusės minutės neprašė, štai pasibeldė į duris ir įėjo apylenis kaimietis su lazda rankoje.

— Labą vakarą, — tarė tyliu balsu. — Ar turi ką į Tilžę?

— Turiu, — atsakė vaikiną, — ir labai svarbų dalyką.

Ir padavė tą patį raštą, kurį ką tik buvo pabaigęs, t. y. tuo pačiu metu, kada žvakės galiukas paskutinį kartą blykstelėjo ir užgeso.

Kaimietis paėmė raštą, įsidėjo ir tarė:

— Girdėjau, šįvakar rengėsi čia raudonsiūliai (rusų žandarai, kurie tikrindavo ar žmonės neturi lietuviškų raštų, spaudos draudimo metu). Pasisaugok. — Ir išėjo.

Nė kelių minučių po to nepraslinko, štai įpuolė į svirną du ginkluoti vyrai ir pradėjo slaptų raštų ieškoti. Bet nieko nerado: laiku buvo pabaigta rašyti ir raštas įduotas kur reikėjo.

Žvakės galiuko garų dar tebebuvo svirne. Žandarai uostė ir pyko, kad būta ir praspūsta, o tas vaikinasis uostė, ir malonu jam buvo, kad laiku pabaigė.

KŪ - KŪ

Jonas Minelga

Gegute, paukštute
Tėvynės miškų,
Kam laimę išburti bandai,
Kai žemę pripildo aidai —
Kū-kū, kū-kū?

Gegute, paukštute
Tėvynės miškų,
Iš Nemuno skardžių — aukštai,
Pavasariį sveikink karštai —
Kū-kū, kū-kū, kū-kū...

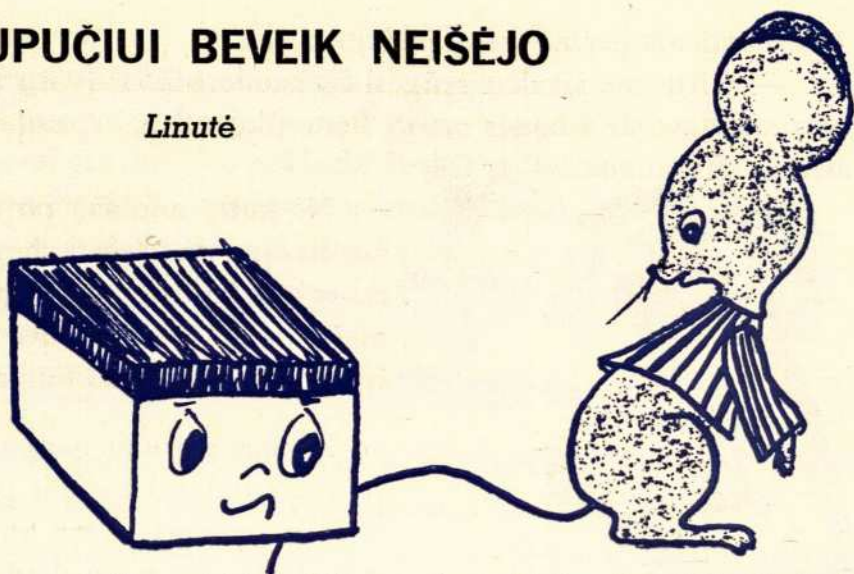
Sutvisko, sublizgo
Rasa ant laukų.
Kai ošė pabudę šilai,
Tu saulę pasveikint kilai —
Kū-kū, kū-kū...

Pabiro žiedeliai
Nuo vyšnios šakų
Ir mojo prie vartų beržai,
Kai tėviškės sodan grįžai —
Kū-kū, kū-kū...

KAIP PUPUČIUI BEVEIK NEIŠĖJO

Linutė

Trinkt, pykšt, pokšt... Visu griauستiniu dundėjo ir krito nuo lentynos dėžės, dėžutės, dėžytės. Puputis dar tvirčiau prisispaudė prie sienos ir užkimšo ausytes. Vos tik mirktelejo, bet nespėjo susirangyti, kai trinktelejo didžiulė dėžė ant pačio uodegytės galiuko.

— Cypt...cy...pt... O kas dabar?

Pastūmė užpakalinėm kojytėm ir gražiai paprašė dėžės pasitraukti. Bet dėžė nė krust.

— Nulipk nuo mano uodegytės. Aš daugiau nebėgsiu sandėlin ir nejudinsiu jūsų. — Peliukas visaip prašė, bet dėžė tylėjo. Tylėjo ir visas sandėlys po didžiulio dėžių lietaus.

— O, kad būčiau aukštesnis, galėčiau greitai visas dėžes, dėžutes, dėžytes sukelti lentynon. Dabar tik taškutis. Ot, kas aš esu... O kam aš čia į tą sandėlį atėjau? — savęs klausinėjo Puputis.

— Bet, bet aš, aš tik sūrio ieškojau ir tik patraukiau vieną iš pačios apačios ir staiga visos dėžės pradėjo šokti žemyn. Nieko daugiau. Ir tik **vieno** sūrio ir tik mamytei, ne sau. Ir tik **vieną** dėžę... — teisingai save peliukas.

Girkšt, girkšt didžiulės medinės durys. Krepšt, krepšt.

— Šeimininkas!... Didelis batų vožėsi tiesiai ant peliuko.

— Oi, ne, ne... Dėže, nulipk nuo mano uodegytės. Ateina. Greit. Prašau!...

Šeimininko koja pasuko kiton pusėn. Pupučio nugara ritosi viens po kito dideli prakaito lašai. Tekšt, tekšt ant grindų. Peliukas visom jėgom trūktelėjo, bet dėžė važiavo kartu. Lyg prilipus prie pačio galiuko...

— Kaip čia bus? — galvojo Puputis. — Dar pusę karto ir cypsiu kiek tik galėsiu, gal mamytė atbėgs?... Oi, bet, kad tik uodegytės galiukas nenutrūktų. Tada nebus nei Motinos Dienos, nei programos. Bus tik daug vaistų ir skauda, skauda...

Priekine kojyte apsukęs uodegytę, Puputis trūktelėjo ir kūliais išsiritu laukan. Bėgo kiek tik kojos nešė. Tik aukštose žolėse ant užpakalinių kojyčių stiebėsi ir žiūrėjo, ar neatsiveja šeimininkas.

Buvo tylu, tik vėjas supo smilgas. Puputis giliai atsiduso. Įsitaisęs smilgų pavėsyje, stebėjo padangėje lakstančius debesėlius. Dar mėgino skaičiuoti.

Debesėliai lenktyniavo. Bėgo, bėgo iki užduso. Peliukas skaičiavo — viens, du... viens, du... ir tuoj buvo tylu...

Pro šalį zvimbia bitutė, bet peliukas jos nebegirdi. Jis jau linksmas šoka aplink kėdę, kurią padarė mamytei iš akmenėlių ir išpuosė visokiom laukų gėlėm. Ore šoka ir drugeliai. Skruzdėlytė greitutė suka žiogą. Na ir linksmutė kirmėlytė neatsilieka. O mamytė sėdi ir šypsos. Puputis pribėgęs prie mamytės pačiame priekyje nusilenkia taip žemai, kad kiekvienas ūsas siekia žemę ir pačiais gražiausiais savo žodžiais sveikina mamytę:

Mamyte mano brangi,
Šią dieną tau skiriu
Dainelę gražią linksmą,
O, kaip tave myliu...

Tylutis skleidžias žiedas,
Žibutės lenkias tau
Ar tu žinai, mamyte,
Kad saulė šypsos tau?...

Puputis atmerkia akutes — mamytė sėdi ir šypsosi...
— Ne, ne mamyte, dar ne... Tik rytoj... Aš dar dovanos neturiu...

— Ačiū Puputi!...

Ir abu nubėgo pieva namo...

BAISIOJI POPIETĖ

Aloyzas Baronas

Pauliukas visada norėjo kur nors išvykti iš miesto. Kai gyvendavo mieste, žaisti tegalėdavo tik parke, mokyklos arba savo kieme. Ir mieste smagu būdavo žaisti, bet vistiek daug smagiau kai išvažiuodavo kur nors į stovyklą, atostogų, arba apsilankydavo pas ūkyje gyvenantį mamytės dėdę. Šis jau buvo labai senas, mamytė sakė gal aštuoniasdešimt metų, jo žmona kiek jaunesnė, tai žemę dirbo jų sūnus Maikis. Jis buvo irgi jau nejaunas, Pauliukui atrodė, kad labai senas, be to jis buvo labai lėtas ir mamytė sakydavo, kad jis nesugeba žodžio ištarti. Bet vieną kartą Pauliukas girdėjo Maikį labai greit kalbant. Jis barėsi ant vaikų, kurie dėdės tvenkinyje paleido ant lentelės butelį ir į jį mėtė akmenis, norėdami pataikyti ir sudaužyti.

Kai nuvažiuodavo Pauliukas į ūkį ir pagyvendavo ten po savaitę, jis apeidavo visą apylinkę. Vieną vasarą visi — tėtis, mama, Pauliukas ir jo pusbrolis Linas nuvažiavo į ūkį visai savaitei. Linas buvo mažesnis už Pauliuką ir silpnos sveikatos berniukas, nes jam kartą žaidžiant didžiulį smėlio krūvoj, užgriuvo smėlis ir vos jį ugniagesiai atgaivino. Linas vis negalėjo atsigauti ir sustiprėti. Mama sakydavo, kad pas dėdę ūkyje jai nusibosta per savaitę, bet Pauliukui nusibosdavo kai jis būdavo vienas, gi su Linu jis čia galėjo būti visą vasarą. Jie čia sugalvodavo visokiausių dalykų, o kartais Maikis duodavo jam pavažiuoti traktorium, nors labai saugojo, nes kartą vienas berniukas nukrito ir traktorius suvažinėjo.

Pauliukas su Linu apžiūrėjo visą ūkį, meškeriojo tvenkiny, netolimam mažam miškely, gi toliau nuo ūkio buvo didelės duobės ir kalneliai. Tai buvo smėlis ne smėlis, lyg kreida, lyg druska, bet tose kalvose buvo keletas didelių urvų. Iš jų dvelkdavo šaltis, bet karštą dieną net malonu būdavo į juos įeiti. Pauliukas įžengdavo truputį toliau. Buvo tamsu, todėl vėl tuoj grįždavo. Gi Linas dar labiau bijodavo, nes jis atsiminė kaip seniau buvo smėlis užgriuvęs. O čia dar labiau gali užgriūti.

— Žinai, gal čia yra šernų ir kokių kitų gyvulių, — sakė Pauliukas Maikiui.

— Kas čia gali tokioj tamsybėj ir drėgmėj būti, — sakė Maikis, — bet gal koks žvėrelis užklysta, ar kokia pelėda įskrenda. Jos mėgsta patamsius.

Linas nebuvo matęs gyvos pelėdos, todėl labai norėjo pamatyti, bet vistiek jie į olas giliau eiti bijojo. Tokie keisti urvai kaip pasakose arba filmuose. Pauliukas žinojo, kad vėliau vasarą dar kartą į čia atvažiuos savaitei, kai tėtis gaus atostogų.

— Žinai, — sakė Paulius Linui, — kai mes vėl čia atvažiuosim, tada aš atsivešiu baterinę lemputę ir mes eisim giliai į vidų. Turiu didelę lempą, kuri šviečia kaip automobilio.

— Tada nebijosim, matysim kur einam ir visas pelėdas išbaidysim, — sakė Linas.

Savaitė ūkyje greit praėjo. Vasarą vėl gyveno mieste, kartais išvažiuodavo į ežerą, kol vieną dieną mamytė pasakė, kad tėtis gavo atostogų ir jie visi trys, o taip pat Linas su mama, važiuos savaitei pas dėdę. Pauliukui buvo linksma. Jis nusipirko lemputei naujas baterijas ir vakare ji stipriai švietė ir spindulį mesdavo labai toli. Kai naktį pašviesdavo į dangų, tai šviesos ruožas atrodė gali debesis perkirsti ar žvaigždes pasiekti.

Jie išvažiavo šeštadienį po pietų viena mašina. Vairavo Pauliuko teta, Lino mamytė. Tėtis sako dabar atostogos ir jis nenorįs jokio darbo, nes ir mašinos vairavimas yra darbas. Žinoma, tėtis taip sakė juokais, nes kartą jis išsitarė, kad netoli važiuojant tai vairuoti yra pramoga ir jis nenorįs sėdėti kai kiti mašiną valdo.

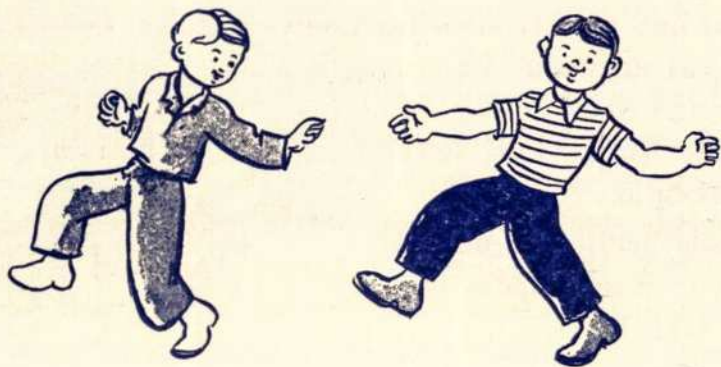
Nuvažiavę visi tvarkėsi. Sėdėjo sode abu senukai ir visiems buvo malonu, nes nebuvo čia nė smogo nė kokio kito sunkaus kvapo.

— Todėl dėdė taip gražiai atrodo net aštuoniasdešimt metų sulaukęs, — pasakė Lino mama, — kad tokiame grynai ore gyvena.

Pauliukas gi sodo kampe mėtė sviedinį, jie lošė su Linu beisbolą ir vieną kartą Linas taip toli nukirto, kad vos beatrado dirvoje. Tai buvo tikras "home run".

Sekmadienį, kai grįžo iš bažnyčios, visi susėdo prie tvenkinio ir kepė dešreles, gi Pauliukas su Linu nuėjo prie kalnelių ir urvų. Diena buvo šilta, o prie tų kalnelių atrodė dar karščiau. Pauliukas pasakė, kad jie eina prie tų olų, bet kad eis į vidų neminėjo.

Abu berniukai apžiūrėjo keletą skylių. Atrodė, kad iš jų eina drėgmė, bet vandens ten nebuvo. Jie prieidavo ir pašviesdavo į vidų ir toli buvo matyti tokie pat nelygūs urvo krantai, kurie kai kur buvo aukštesni, kai kur žemesni. Berniukai žengė palengva. Pirma ėjo Pauliukas. Iš karto buvo šviesu, toli kažkur lyg pro plyšį ėjo saulės šviesa ir iš viso viskas atrodė nebaisu. Pauliukas švietė lempute ir iš paskos eidamas Linas tarė:

— Tai, va, mes lyg kokie katakombų tyrinėtojai. Kaip kokie archeologai ar istorikai.

Abu paėjo ola gilyn ir atsigrįžo. Kadangi urvas buvo pasisukęs, tai šviesos nebebuvo matyti, bet berniukai nebijojo, jie dar nebuvo toli nuėję. Pauliukas švietinėjo lempute. Šone jie rado kitą urvą.

— Eime į čia, — pakvietė Pauliukas.

— Gerai, — pritarė Linas ir ėjo iš paskos.

Vos kiek pažengė, kai kažkas pro galvas praplasnojo, lyg vėjas pakilo. Abu berniukai krūptelėjo ir nutilo.

— Gal einam iš čia, — tarė Linas.

— Nebijok, — nuramino Pauliukas, — tai šikšnosparniai ar pelėdos. Jie nieko žmogui nedaro.

— Vis tiek geriau eikim, — sakė Linas, — jam dabar atrodė, kad čia paukščiais pasivertę skraidė raganos arba broliai, kurie juodvarniais lakstė.

— Gerai, eisim, bet dar paeikim truputį į priekį. Gal pamatysim, kas ten per paukščiai.

Bet paukščių nebuvo matyti, kadangi buvo pilkos olos su visokiais šonuose nelygumais, todėl lengva buvo pilkiems paukščiams pasislėpti. Staiga kažkas šoko jiems iš po kojų. Pauliukas vos spėjo pamatyti rusvą kailį, kai vėl kažkas šoko pro kojas. Valandėlę jie išsigandę sustojo.

— Tai barsiukas ar lapė, — tarė Pauliukas, — bet tuo metu kažkas šiu, šiu pro pat kojas, atrodo, kad net palietė jų trumpom kelnikėm apmautas blauzdas. Berniukai dabar išsigando ir pradėjo bėgti. Staiga Pauliukas įgriuvo į nedidelę duobutę ir parkrito. Lemputė kažkur nuriedėjo ir užgeso. Pauliukas greit pašoko ir apsidairė. Dabar buvo labai tamsu.

— Linai, kur tu? — pašaukė garsiai Paulius ir tam urve jo balsas nuskambėjo labai nejaukiai.

— Aš čia, — šūktelėjo pusgarsiai, virpančiu balsu Linas.

— Nebėk, gal lemputę surasiu, — pasakė Pauliukas, bet Linas bijojo ir bėgo priekin nieko nematydamas. Vienoj vietoj nebežinojo kur sukti, nes atsirado du urvai.

— Bėk paskui mane, — sušuko negarsiai Pauliui, nes kai garsiai sušukdavo taip siaubingai aidėjo, kad Linui buvo neapsakomai baisu.

Pauliukas nubėgo tiesiai ir staiga jam pasirodė, kad Linas šaukia labai toli užpakaly atsilikęs.

— Linai, Linai, — įgavęs drąsos sustojęs rėkė Pauliukas ir nutilęs klausėsi.

— Aš čia, aš čia, — galima buvo suprasti nors ir aidint aidui, — šaukė Linas, — kur tu?

Linas bėgo Pauliuko balso kryptimi. Nebuvo lengva bėgti, nes buvo beveik visai tamsu ir staiga pajuto, kad po kojų įlūžo žemė, Linas apsibėrė žvyru. Tuoju pašoko ir bandė išlipti, bet buvo atsidūręs siauroj, gilioj duobėj ir nebegalėjo išlipti. Tai buvo nelabai gilus, tik truputį drėgnas šulinys.

— Aš čia, Pauliau, — Linas šaukė dabar labai garsiai ir Pauliukas išgirdo.

— Ateik, aš čia, — šaukė Linas, bet nebuvo lengva rasti. Pagaliau Paulius surado Liną, bet negalėjo jo pasiekti. O ir šulinio kraštai byrėjo, apiberdavo smulkiu žvyru Linuką ir jis dabar bijojo.

— Aš bėgsiu, pašauksiu pagalbos, — pasakė Paulius.

— Nepalik manęs, nepalik manęs, — pradėjo verkti Linas.

— Tu nebijok, nebijok dabar diena, nesvarbu, kad tamsu, — sakė Pauliukas, o jei ateis naktis, tai tada bus blogai.

Linas verkė kažkur giliai žemėje ir pasakė kukčiodamas:

— O jei ir tu nerasi namų?

— Rasiu, rasiu, vistiek išėisiu, — pasakė Paulius ir vėl ėmė skubėti pirmyn. Nubėgdamas girdėjo kaip Linas dar kažką sakė, bet ne-

bebuvo galima suprasti, nes Linas kalbėjo verkdamas, o urve aidėjo Pauliuko žingsniai.

Pauliukas slinko pirmyn ir toli pamatė lyg truputį šviesėjant. Oloj darėsi šviesiau ir jis išėjo į lauką. Pauliukas išbėgo kitoj pusėj negu buvo įėjęs ir pradžioje nesuprato kur jis yra, tačiau palipęs ant kalniuko pamatė ūkį, tvenkinį ir prie jo besisukinėjančius žmones. Pauliukas nubėgo tiesiai prie jų šaukdamas:

— Linas įkrito, Linas įkrito.

— Dieve mano, kur? — sušuko Lino mama ir vos neapalpo.

— Į šulinį, į duobę, bet nėra vandens, — sakė uždusęs Paulius.

Visi metė valgyti dešreles, kurias kepė ant laužo. Tuoį patį tėtis parskubėjo į ūkį, rado kišeninę lemputę, paėmė kopetėles, o Maikis paskambino policijai ir paėmė dar virvių ir degtukų. Visi nuvyko prie olos, net ir senasis Pauliuko mamytės dėdė su bobute nuėjo drauge.

— Na, ten nieko neatsitiks, mes čia irgi maži būdami lakstėm, — sakė Maikis, — aš irgi buvau kartą paklydęs vaikas būdamas.

Tuo tarpu Linas stovėjo duobėje ir klausėsi. Jam atrodė, kad jis stovi čia kelias valandas. Jis nebeverkė, nes jam atrodė, kad gali kas nors dar užgirsti ir atskristi tie vaiduokliai, kurie pirma praskrido pro galvas, ar sugrižti tie rudais kailiais, kurie pirma prabėgo pro kojas. Linas girdėjo lyg kažką šlamant, braškant ir lyg dejuojant. Jis žinojo, kad vaiduoklių nėra, bet vistiek buvo labai baisu. Gal tai gyvulėliai, gal šiaip kas nors krebždėjo, bet Linas buvo skaitęs, kad yra pasauly tokių dalykų, kurių niekas negali išaiškinti. Linui buvo baisu, jis bijojo ir alsuoti. Jis kalbėjo poteries ir prašė Dievo išgelbėti. Staiga, krūptelėjo, toli buvo girdėti lyg šauksmas. Taip, tai buvo Pauliaus tėtės balsas. Ir kai viskas nuaidėjo, tai Linas sušuko:

— Aš čia, aš čia, — dabar jau jis buvo drąsus. Jis pamatė šmėkščiojančią šviesą. Artėjo tėtis ir Maikis, o visi kiti buvo palikę lauke.

Paulius irgi norėjo eiti, bet mama neleido. Eidami tėtis ir Maikis su-
rado ir Pauliuko numestą lemputę, kuri degė, bet buvo sunku maty-
ti, nes buvo įkritusi į plyšį.

— Aš čia, aš čia, — šaukė Linas, o Pauliuko tėtis priėjo su Mai-
kiu, įleido kopetėles, kurios buvo pertrumpos, bet Linas palipo jomis
į viršų, pasiekė Maikės ranką ir taip buvo ištrauktas.

Visi trys išėjo lauk. Dabar urve nebebuvo baisu. Linas dairėsi, gi
išeinant sutiko pora policininkų, kurie nešėsi virvines kopečias ir ži-
bintus. Lauke visi džiaugėsi sutikę Liną, tik jo mamytė vis verkė, net
ir Linas patempė lūpą, nors nesuprato kam reikia dabar verkti jei nie-
ko neatsitiko.

— Aš atsimenu ir tu čia buvai paklydęs, — tarė Maikiui dėdė.

Maikis nieko neatsakė, nes vienas policininkas nufotografavo abu
berniukus ir apklausinėjo. Policijos dvi mašinos stovėjo netoli, jos bu-
vo atvažiavusios dirvom ir pievom.

Paskui visi vėl nuėjo prie tvenkinio, berniukai apsiplovė, valgė
dešras ir viskas buvo labai skanu. Kitą dieną mažas laikraštis, kurį
skaitydavo apylinkės ūkininkai, įsidėjo Lino ir Pauliuko nuotrauką ir
parašė, kad tiems vaikams buvo tikrai baisi popietė. Linukas gėdino-
si, kad toje nuotraukoje jis atrodė užsimerkęs ir išsigandęs.

— Tai, pagalvokit, jau antrą kartą pateko į laikraštį, — pasakė
Lino mama. Aną kartą kai į smėlį įkrito, o dabar vėl. Tai ir nesiseka
tam mano vaikui.

— Tai gerai, kad parašo, kitiems vaikams taip neatsitiks, — tarė
Maikis. — Kiti bijos eiti.

Visą savaitę berniukai gyveno ūkyje, lakstė, maudėsi, žvejojo ir
gėrė tik ką iš karvės pamelžtą pieną, kartais nueidavo prie urvų, bet
į vidų eiti bijojo, nes jiems vis prisimindavo ana baisioji popietė, apie
kuria ir laikraščiai parašė. O laikraščiai juk teaprašo tik karus, lėktu-
vų nukritimus ir kitus labai svarbius ir baisesius įvykius.

AUŠROS VARTAI

Stasė Vanaigaitė - Petersonienė

Gegužis. Pavasaris. Žydi sodai, darželiuose žydi tulpės ir narcizai. Pamiškėse baltuoja, lyg varpeliai, konvalijų žiedai, švelniai mirksi ramios, meilios žibutės.

Lietuvoje tokio žydinčio gegužio vakarais rinkdavosi žmonės į gegužines pamaldas kaimų koplytėlėse. Kur jų nebūdavo, ten namuose, gražiausiame kambaryje, seklyčioje padarydavo altorėlius, pastatydavo Marijos paveikslą, jį gražiausiais gegužio mėnesio žiedeliais papuošdavo. Visa šeima, suklupusi prieš šį altorėlį, sudėdavo Dievo Sūnaus Motinai Marijai savo prašymus ir padėkas. Paprastai giedodavo Šv. Marijos litaniją ir giesmę "Sveika Marija, Motina Dievo".

Lietuva — Marijos žemė. Niekur pasaulyje nerasime tokiam nedideliame žemės plote tiek daug šventovių — bažnyčių Marijos garbei. Todėl, gegužio mėnesiui atėjus, iš visų Lietuvos bažnyčių, kaimo koplytelių ir ūkininkų seklyčių aidėdavo žodžiai:

Šventoji Dievo Gimdytoja

Aušros žvaigžde

Krikščionių pagalba — Melskis už mus!

Tačiau iš visų gegužinių pamaldų išsiskirdavo pamaldos Vilniuje, prieš Aušros Vartų stebuklingąją Marijos paveikslą. Čia pamaldos būdavo gatvėje.

Vilnius — seniausias Lietuvos miestas. Jis yra mažiausiai 800 metų senumo. Prieš keletą šimtų metų visi Europos miestai būdavo apsupti mūrinėmis sienomis. Į patį miestą būdavo įeinama pro vartus. Jų būdavo keleri. Vilnius taip pat buvo apsuptas siena ir į miestą įeiti galėjai tik pro vartus.

Tos sienos buvo statomos apsaugai nuo priešų. Prie vartų stovėdavo sargybos, o naktį vartai dažniausiai būdavo užrakinami. Vieni Vilniaus vartai buvo vadinami Aušros Vartai. 1569 m. Vilniaus vyskupas Protasevičius į

Vilnių pasikvietė jėzuitus. Jėzuitai vienuoliai, norėdami sukelti žmonėse didesnę pamaldumą į Mariją ir išprašyti jos globos visam kraštui, virš Aušros Vartų pakabino Marijos paveikslą. Tas paveikslas vėliau buvo gražinamas, vainikuojamas. Žmonės labai jį pamilo, ir kad jis turėtų geresnę apsaugą nuo sniego ir lietaus, įrengė koplyčią virš Aušros Vartų sienos. Ten tilpo apie 20 — 30 žmonių, o ją pasiekti reikėjo užlipti laiptais.

Iš Vilniaus ir iš visos Lietuvos žmonės atkeliaudavo ir čia savo prašymus ir padėkas sudėdavo prie Marijos kojų. Marija, atsilygindama už žmonių meilę, pradėjo siųsti dangiškas malones — stebuklus. Įvyko daug stebuklingų pagijimų, kurių gydytojai negali išaiškinti.

Vienas senelis, daugelį metų vaikščiojęs su kriukiais, besimelsdamas prieš šį paveikslą, staiga pajuto kojose stiprybę, ir atsikėlęs galėjo pats vienas atsistoti ant grindų ir eiti be lazdų. Savo lazdas jis paliko koplyčioje ir išėjo namo, dėkodamas Marijai už sugrąžintą sveikatą. Aušros Vartų koplyčios viena siena yra visa nukabinėta padėkos ženklais už įvykusius stebuklus. Todėl nenuostabu, kad atsirado paprotys Aušros Vartų gatve eiti be kepurės, nežiūrint kokios tikybos keleivis būtų. Ar šalta ar lyja, visvien vyrai praeina šventovę be kepurės. Sako, kad ir dabar, pavergtame Vilniuje daugelis vyrų laikosi šio papročio, nors komunistai iš jų juokiasi ir nori paprotį panaikinti.

Šiuo metu gegužinės pamaldos gatvėje taip pat draudžiamos. Seniau, gatvė būdavo pilna žmonių, kurie atsakinėdavo kunigui giedant litaniją. Vakaro tyloje toli, toli nuaidėdavo giesmės žodžiai:

Marija, Marija,...

Pagelbėk žmonijai,

Nes viską pas Dievą gali.

Gegužės mėnesį prašykime Marijos, Dievo ir mūsų Motinos, kad ji globotų mūsų šeimas, Lietuvą ir ypač Lietuvos vaikus. Mes galime laisvai dalyvauti gegužinėse pamaldose ar namuose pagerbti Mariją. Įvertinkime tą laisvę ir neužmirškime tų, kurie jos neturi.

Mamut,
Laikyk stipriai apglėbus,
Lyg žiedelius lukštai —
Takelius akmenėliai,
Ir piktžolių laukai.

Vėjelis taršo plaukus,
Ir skalbia juos lietus.
Vienai bangu ir šalta,
Apglėbk tvirtai, mamut!

MAMYTEI

Danutė Lipčiūtė

Nubudus tamsią naktį,
Šėšėliuose nyku.
Tik vienas šviesus aidas —
Girdžiu, alsuoji Tu.

Mamut,
Laikyk mane apglėbus,
Lyg žiedelius lukštai —
Takelius akmenėliai,
Ir piktžolių laukai.

TRUPUTĮ PAGALVOK

Pagalvokit ir atsakykit.

1. Kodėl daugumos gyvulių akys yra aukščiausioj kūno dalyje? Kas atsitiktų, jei jų akys būtų prie kojų?
2. Kaip galima užgesinti degantį degtuką, jo neužpučiant?
3. Kodėl virtuvė nebūna išklota kilimu?
4. Petriukas pamatė kelias karves ganykloj: "Tos karvės neatrodo alkanos," jis pastebėjo. Iš kur Petriukas žinojo, kad karvės sočios?
5. Kodėl jums smagiau žaisti su savo amžiaus draugais, negu su daug jaunesniais ar daug vyresniais už jus?
6. Jei jūsų tėveliai išsikeltų į kitą vietą gyventi, kokių naujų dalykų galima būtų sužinoti išsikrausčius?
7. Jeigu vaikas iš Anglijos, kitas iš Vokietijos, trečias iš Prancūzijos atvyktų į Ameriką apsigyventi, kuriam būtų lengviausia priprasti? Kuriam būtų lengviau Kanadoj negu Amerikoj?
8. Kur būtų lengviau paklysti — mieste ar kaime? Ką galima būtų daryti, jei paklystum mieste? kaime?
9. Vieną vakarą ponas Andrius užgesino šviesą ir pasakė: "Šį vakarą mėnulis tikriausiai beveik pilnas." Iš kur jis tai žinojo, jei dar nebuvo pažiūrėjęs pro langą?

Skaičių Piramidės

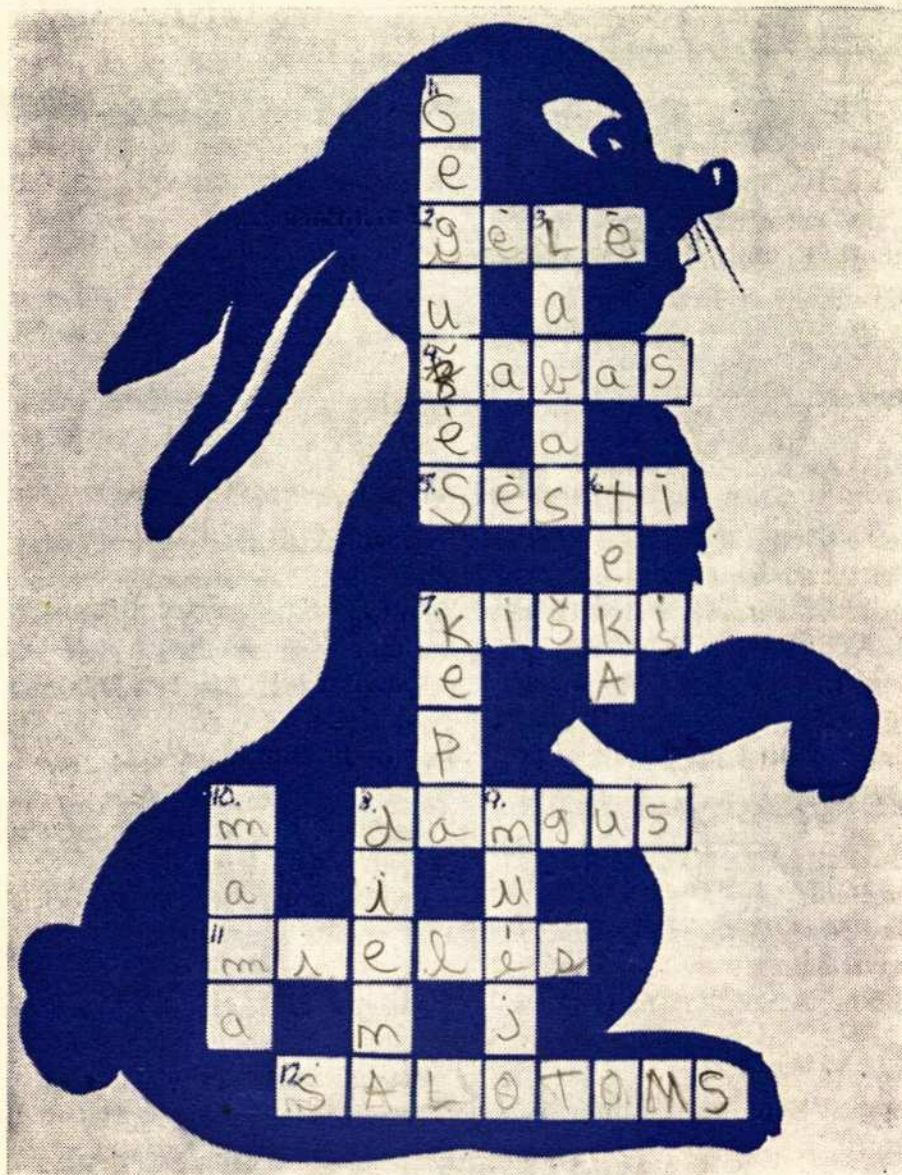
Surinko Nijolė Jankutė

$$\begin{array}{l} 1 \times 9 + 2 = 11 \\ 12 \times 9 + 3 = \\ 123 \times 9 + 4 = \\ 1234 \times 9 + 5 = \\ 12345 \times 9 + 6 = \\ 123456 \times 9 + 7 = \\ 1234567 \times 9 + 8 = \\ 12345678 \times 9 + 9 = \end{array}$$

$$\begin{array}{l} 9 \times 9 + 7 = 88 \\ 98 \times 9 + 6 = \\ 987 \times 9 + 5 = \\ 9876 \times 9 + 4 = \\ 98765 \times 9 + 3 = \\ 987654 \times 9 + 2 = \\ 9876543 \times 9 + 1 = \\ 98765432 \times 9 + 0 = \end{array}$$

Užbaikite skaičių piramides, atlikdami daugybos ir sudėties veiksmus.

KIŠKIO GALVOSŪKIS

Skersai:

- 2. Žydintis augalas.
- 4. Pagalys.
- 5. Pasinaudoti kėde.
- 7. Aš matau zuikį arba
- 8. Aukštai virš mūsų yra
- 11. Naudojamos kepimui.
- 12. Kiškius galima penėti

Žemyn:

- 1. Motinos dienos mėnuo.
- 3. Pasisveikinimas.
- 6. Upė
- 7. Mama tortą.
- 8. Ne naktis, bet...
- 9. Priešingybė žodžiui "atėjo."
- 10. Motina.

(Atsakymai psl. 29)

Teta Matilda: Pranuk, reikėjo sėstutei duoti didesnį saldainį. Višta visuomet duoda didžiausius sliekus patiems mažiausiems viščiukams.

Pranukas: Aš taip pat duočiau, jei būtų sliekai...

Jurgis: Aš daugiau neisiu į mokyklą.

Mama: Kodėl, Jurgiuk?

Jurgis: Pirmadienį mūsų mokytoja sakė, kad keturi ir keturi yra aštuoni. Antradienį ji sakė, kad šeši ir du yra aštuoni. Šiandien ji sakė, kad septyni ir vienas yra aštuoni. Aš nutariau neiti į jos pamokas, kol ji apsispręs...

Berniukas: Ar galėčiau gauti sėklų kanarėlėm?

Pardavėjas: Gerai, berniuk. Ar perki savo mamai?

Berniukas: Aišku, kad ne — kanarėlei!

Kaimynas: Kaip tau patinka nauja sesutė?

Jonukas: Būt geriau, jei būtų broliukas.

Kaimynas: Nu, gal galima būtų nunešt atgal iš kur gavot, ir apkeist?

Jonukas: Nėra vilties. Mes jau ją išlaikėm keturias dienas.

Petriuko tėvai norėjo parodyti svečiams, koks jų vaikas išmintingas.

Tėvas: Petriuk, kuri yra pirma raidė?

Petriukas: A.

Tėvas: O kas seka po to?

Petriukas: Visos kitos raidės.

Pirmas vyras: O labas. Esu tikras, kad jus kažkur mačiau.

Antras vyras: Gali būt, aš dažnai ten lankaus.

Muzikanto kaimynas: Prašau nustoti — aš negaliu klausyti to Jūsų trimito. Vaikščioju su užkimštomis ausimis visą valandą.

Muzikantas: Turbūt Jūs nevisai sveikas — aš lygiai prieš valandą nustojau trimitą pūsti.

Saulius: Pasisaugok, tame obuolyje gali būti kirminų.

Paulius: Kai aš valgau, kirminai turi manęs saugotis.

Jurgis: Aš daugiau neisiu į mokyklą.

Mama: Kodėl, Jurgiuk?

Jurgis: Mokytoja tik klausinėja ir klausinėja. Aš galiu išsisemti.

Ūkininkas: Ei, vaike, ką tu veiki mano obelyje?

Vaikas: Atsiprašau, bet vienas Jūsų obuolys nukrito ir aš tik bandau padėti atgal.

Policininkas: Ponia, jūs važiuojate septyniasdešimt mylių į valandą.

Ponia: Kaip puiku. Tik pamanykit, ir dar tik vakar išmokau vairuoti.

MŪSŲ KŪRYBA

VELYKOS

Kiekvienais metais, Didžiąją Savaitę, mūsų šeima lanko Kristaus Karstą keliose bažnyčiose. Daugiausia važiuojame: aš, brolis ir mamytė, nes tėvelis turi dirbti. Mamytė visada pasakoja, ką žmonės darydavo Lietuvoje gavėnios metu. Man labai įdomu klausytis.

Didįjį šeštadienį dažom margučius. Man tai labiausiai patinka. Mamytė gamina valgius, kol aš marginu margučius. Miegoti visi einame anksti, o Velykų rytą atsikeliname linksmi. Sveikiname vienas kitą ir tai sudaro daug triukšmo, bet jaučiasi linksmumas šeimoj.

Per Velykas pas mus atvažiuoja svečiai, arba mes važiuojame kitur. Labai būna linksmia ridinėti margučius su kitais vaikais. Man Velykos labai, labai patinka ir man atrodo, kad visiems žmonėms irgi patinka. Tai Kristaus Prisikėlimo šventė.

Jūratė Balsytė

VILNIUS

Miestas, kurį aš labai norėčiau pamatyti, yra Vilnius. Jis yra ne tik gražus, bet ir garsus savo istorija. Jame yra daug gražių bažnyčių, Aušros Vartai, Gedimino pilis, Trijų Kryžių kalnas ir daug kitų gražių istorinių vietovių.

Yra padavimas, kad kunigaikštis Gediminas sapnavo staugiantį geležinį vilką ir toje vietoje jis

PAVASARIS

Pavasaris vėl čia su savo švelnėmis spalvomis ir grožiu. Gėlės vėl gražiai žydi, net ir žolė žalesnė. Žydi "krokusai" lelijavomis, geltonomis ir baltomis ar mėlynomis spalvomis, žalių lapelių apsupti. Spalvuoti hiacintai švelniai varto savo žalius lapus švelnaus vėjelio pučiami. O tulpės, savo grakščias galvas iškelia, šypsosi į saulę ir žiūri į šviesiai mėlyną dangų, kuris pilnas baltų debesėlių. Baltos lelijos žiūri aplink, lyg būtų aukštos karalienės, apžiūrinėdamos savo karalystę.

Aukšti medžiai jau su pumpurais, stovi bežiūrėdami į žemę, gal galvodami, kiek pavasarių yra matę.

Kaip ir pats pagalvoji, pavasaris yra tikrai grožio ir stebėjimo laikas. Pats matai, kaip iš pumpurų lapai pasidaro, kaip iš paprasto augalo pasidaro didelė graži gėlė. Tai džiaukis, kol visas šitas grožis dar yra.

Marytė Matulaitytė

pastatė pilį. Aplinkui pilį išaugo garsus ir galingas miestas, Vilnius. Jame buvo pasirašyta Lietuvos Nepriklausomybės Aktas.

Dabar rusai yra užėmę Vilnių, kankina jo žmones, neduoda jiems laisvės, sunaikino Tris Kryžius ir kitas šventoves.

Ligija Erciutė

MANO TRIUŠIS

Vieną dieną, tai buvo po Vėlykų, tėvelis, pareidamas iš darbo, parnešė didelę dėžę. Brolis, aš ir mamytė puolėm prie jo, klausdami, kas toje dėžėje yra. Jis sakė mums ateiti į kiemą ir tada parodyti. Kai mes visi nuėjome ir dar dėdė kartu, tėvelis atidarė dėžę. O joje gulėjo labai gražus, mažas triušukas. Mes klausėme, kiek jis amžiaus. Tėvelis atsakė, kad triušukas tik trijų dienų. Išskėlėme jį iš dėžės ir paleidome ant minkštos žalios žolės mūsų kieme. Aš prie jo atsiguliau ir jis

tuoju užlipo man ant nugaros ir paskui ant galvos ir užmigo. Aš irgi užmigau. Mes abu miegojome kurį laiką, paskui žaidėme, kol sutemo. Tada nusinešiau į namus, kur buvo padaryta virtuvė jam guolis. Paskui jo guolį su dėže perkėlėm į mano kambarį. Rytais aš jį šerdavau bananu, salotoms ir savo maistu. Vieną rytą pabudus niekur jo kieme neradau, nei namuose. Prapuolė. Sugrįžo po penkių dienų. Po to neilgai gyveno.

Ramunė Stonytė

Visos šių rašinių autorės yra Brooklyno Maironio Lituanistinės mokyklos VI klasės mokinės.

KUO MUMS YRA BRANGI VASARIO 16 DIENA?

Vasario Šešioliktoji yra lietuviams labai brangi diena, nes toji diena yra Lietuvos nepriklausomybės šventė. Nepriklausomybę atgauti truko daug laiko, daug kraujo pralietas, konferencijų, susirinkimų daug būta, bet daugiausia reikėjo suburti nepriklausomybę mylinčių lietuvių. Vilniuje 1917 m. rugsėjo 18-23 dienomis susirinko šitie lietuviai ne visi, bet jų atstovai iš 33 Lietuvos apskričių ir čia jie nutarė, kad Lietuva turi būti laisva, savarankiška. Taip ir buvo 1918 m. vasario 16

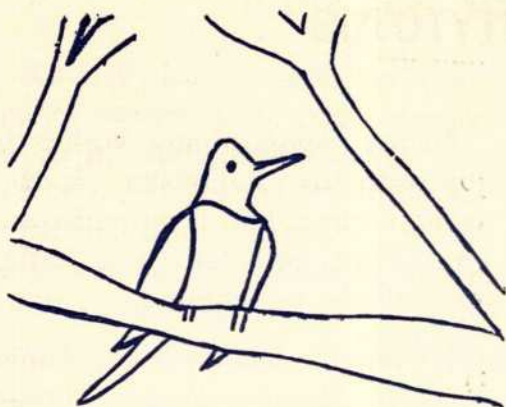
d., kada Tautos Taryba paskelbė Lietuvos nepriklausomybę. Ir tas prakaitas, pralietas kraujas, sukilimai nenuėjo niekais, nes lietuvių didžiausias noras — Nepriklausomybės troškimas — išsipildė.

O mes, naujosios kartos lietuviai, turim vėl pasiruošti kovoti už Lietuvą. Gal teks pralieti dar daugiau kraujo, bet mes neturim leisti Lietuvai pražūt!

Martynas Trakis,

VI-as sk.

K. Donelaičio L. M.

KAIP GERA PAUKŠČIUKAMS PAS MUS

Žiemą paukščiukams labai blogai. Sniegas uždengė žemę ir jie dabar negali surasti maisto. Kie-
me mes turime medį. Tame me-
dyje turime inkilėlį. Prie to inki-
lėlio mano tėtis uždėjo lentą. Ant
tos lentos mes užbarstėm duonos
trupinėlių. Dabar per langą mes
galime matyti kaip paukščiai le-
sa. Jie labai gražiai lesa ir aš
mėgstu žiūrėti į juos.

Gintautas Burokas,
K. Donelaičio L. M. III sk.

▲ ▲ ▲ PAVASARIS

Jau pavasaris atėjo. Puputis iš-
ėjo į lauką po ilgos žiemos. Šitas
buvo Pupučio pirmas pavasaris.
Jisėjo per laukus. Jis matė kaip
gėlės pradėjo žydėti. Jis buvo

linksmas, nes jis seniai laukė pa-
vasario. Jo mama pasakojo, koks
gražus metų laikas yra pavaša-
ris. Sniegas jau nutirpo. Puputis
jau nebegalės čiuožti ant ledo.
Dabar buvo šilta. Puputis nusiė-
mė savo mažą švarkelį ir nešė
ant rankos. Jis nuėjo kur mažas
upelis bėgo. Mažos žuvytės ten
plaukiojo. Jis buvo labai laimin-
gas.

Maziliauskaitė
Maironio vardo L. Mokyk.
Toronto, Canada

MAMYTĖS PADĖJĖJA

Myliu aš mamytę,
Padedu aš jai.
Daug gerai išeina,
Dar daugiau blogai.

Indus moku plauti,
Dulkes suvalau;
Savo lovą kloti
Mamytės aš prašau.

Pamokas paruošti
Lietuviškai mokyklai
Padedu mamytę,
Nes aš gera dukrytė.

Audronė Matutytė

Kiškio galvosūkio atsakymai (psl. 25): Skersai. 2. gėlė, 4. žabas, 5. sėsti, 7. kiškį, 8. dangus, 11. mielės, 12. salotoms. Žemyn. 1. gegužis, 3. labas, 6. teka, 7. kepa, 8. diena, 9. nuėjo, 10. mama.

PAS SKAITYTOJUS

AČIŪ, AČIŪ, AČIŪ

*Auga verpēja, auga sūnus,
Gal artojēlis Tēvynei bus!
Pamīlēs knyggā, skaitys kas dienā
Apie didvyri tautos ne vienā...
Apie Nevēži, Nemunā, Kaunā,
Baltijos gintarā, karžygi jaunā.
Pamils legendas, Žaltj, EGLUTĒ—
Ir Karalienē... ir Knygutē!*

Pačios augindamos vaikus ir suprasdamos lietuviško žodžio vertę, norime, kad ir su maža au-ka (\$10.00) prisidėti prie "Eglutės" išlaidų padengimo.

Čikagos Aušros Vartų Tunto
Vyr. Skaučių Mirgos Būrelis

Rita Fabijonienė,
Iždininkė.

Amerikos lietuvaitė Christina Griniūtė iš Cicero, Ill. su šypsena laukia pavasario. Ji yra Aukšt. lituanistikos mokyklos savo klasės pirmoji mokinė, lanko parapijos liet. chorą, dainuoja per Čikagos liet. programas per radiją, šoka tautinius šokius, gražiai paišo ir uoliai mokosi muzikos pas prof. Vl. Jakubėną. Yra VI sk. parap. pr. mokyklos darbšti mokinė ir aktyviai dalyvauja mokyklų ir kultūrinių organizacijų parengimų programų išpildyme. Kovo 29 d. Kristina atšventė 12-ji savo gimtadienį.

Nuotr. M. Ivanausko

RASUTĖS MENO PARODA

Kovo 13 Los Angeles bendruomenės centro salėje buvo suruošta 10 m. mergaitės Rasutės Arbaitės meno paroda. Parodą suruošė Kultūros klūbas, o ją globojo kun. dr. P. Celiešius, muzikė G. Gudauskienė, B. Čiurlionienė, Ž. Černienė ir "Baltijos vėjai".

Paroda prasidėjo 6 val. 30 min. Susirinko labai daug žmonių. Visiems, atrodo, paveikslai patiko. Iš viso buvo išstatyta virš 70 darbų. Kai kurie žmonės norėjo Rasutės paveikslą įsigyti.

Parodos atidarymo metu kalbas pasakė rašytojas J. Gliuda ir kun. dr. P. Celiešius. Meninę programą atliko "Baltijos vėjai" — muzikos instrumentais grojančių keturių berniukų ansamblis. Tame ansamblyje groja Gediminas ir Saulius Gudauskai, Raimundas Čiurlionis ir Arimantas Arbas (Rasutės broliukas).

Rasutė lanko Santa Monica lietuvių šeštadieninę mokyklą, priklauso ateitininkams ir skautams, o penktadieniais lanko piešimo pamokas.

Rasa Kojelytė

*Rasutė Arbaitė
savo kūrinių parodoje
priima dovaną; stebi
"Baltijos vėjų" ansam-
blis. —*

*G. Gudauskienė,
vadovė,
Saulius Gudauskas,
Arimantas Arbas ir
Raimundas Čiurlionis,
nematyti
Gedimino Gudausko.*

*"Angelių garsai" —
tempera
Rasutės Arbaitės 10 m.
Los Angeles, Calif.*

GEGUŽIO

ŠVENTĖS IR VARDINĖS

1. ŠV. JUOZAPO DARBININKU GLOBĖJO ŠVENTĖ
Zigmantas, Grata / Žilvinas, Vidmanė
2. Atanazas, Mafalda / Eidmantas, Meilė
3. Juvenalis, Ventūra / Arvystas, Diva
4. Florijonas, Monika / Beržas, Mintautė
5. Pijus V, Krescencijona / Barvydas, Neris
6. Evodas, Prudencija / Rokantas, Arga
7. Stanislovas, Domitilė / Butautas, Rimta
8. Akatas, Ida / Minigaila, Audrė
9. MOTINOS DIENA
Grigalius iš Nazianzo / Džiugas, Austė
10. Izidorius, Solangija / Putinas, Suvaida
11. Pilypas ir Jokūbas, Principija / Eidivydas, Mara
12. Nerėjas, Imelda / Vaidutis, Roma
13. Robertas Bellarminas, Merevana / Surminas, Alvydė
14. Bonifacas, Petronelė / Gintaras, Milda
15. Jonas Krikštytojas Lasalietis / Algedas, Jaunutė
16. Ubaldas, Jonas Nepamukietis / Vaidimantas, Bitė
17. Paskalis Bailonas, Bazilė / Virkantas, Gaila
18. Venantas, Elgiva / Erdvilas, Rytė
19. Celestinas, Pudencijona / Gilvainas, Taura
20. Bernardinas Sienietis, Hildegarda / Eidvilas, Vygintė
21. Teobaldas, Izberga / Vaidivutis, Vydminė
22. Venustas, Rita / Eimantas, Jovilė
23. Andriejus Bobola / Gertautas, Augmantė
24. Gerardas, Paladija / Algirdas, Gina
25. Urbonas I, Grigalius VII / Almantas, Danutė
26. Pilypas Neris, Jieva / Eiviltas, Kinta
27. ŠEŠTINĖS
Bedas, Restituta / Gindas, Aldona
28. Augustinas, Podijus / Jogirdas, Rima
29. Marija Magdalena Pazietė / Algedas, Erdvilė
30. VAINIKŲ DIENA
Feliksas, Joana Arkietė / Vyliaudas, Gražina
31. MARIJOS KARALIENĖS ŠVENTĖ
Angelė, Kancijus / Gintautas, Agila

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardines!